

им неволно дръпнаха юздите и конете спряха, настръхнали, с дигнати уши, цели треперящи.

От всички страни се разнесе страшен грохот, сякаш водопад от гръмотевици. Стоманени тръби затръбиха в дива тревога. Звън от щитове и удар от барабани разтрепериха въздуха в непрестанен, оглушителен шум. Конско цвилени и бесен рев оглашиха цялата околност. Земята отекна гъсто биене на копита и войдкарска стъпка.

— Българите! Българите! — се издигнаха тревожни и отчаяни викове.

Като изпод земята изникнаха от всякъде гъсти гори от копия, войски, които налитаха, обграждаха, помитаха всичко пред себе си. С бясна ярост българи и кумани, посичаха всеки, който се изпречи пред буйните копита на конете им, под светкащите им саби и мечове. Нищо не може да устои пред лудия им устрем, победен и безмилостен порой, който всичко руши пред себе си. Грозният боен вик на българите смразяваше кръвта, спираше дъха, разтреперваше и най-смелите десници. Начело със смоя цар малката храбра рат се вписна в смъртен двубой — за победа, или погибел. Със звънлив трясък се блъсна желязо в желязо. От страшните удари щитовете пуснаха искри, парчета от копия, шлемове и алебарди хвъркнаха във въздуха, фученето на гавелотите, съссъкът на стрелите, дивите кръсъци се смесваха в общ, неясен тънтеж с огрушителния удар на барабаните и непрестанния зов на бойните рокове.

Първата гръцка колона попадна между буйните води на Гидиклийска и крепостта, под ударите на катепан Давоните пешаци и Хубеновине стрелци. Ала ромеите си пробиват път между мечовете и стрелите на гневните нападатели, които улучват само конете им, без да могат да засегнат новите им стоманени панцири и шлемове. А българите имат само ризници от дебела кожа, или плетени халки. Около един убит грък падат петтима мизийци. Водите на Гидиклийска почервяват. Съединени един до друг, ромеите бавно отстъпват кърбом към крепостта. Веднъж да стигнат до подвижния мост и са спасени. Гладките им щитове блестят като слънце.